

Ποιοί είναι οι εγκληματίες; (Δημήτριος Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 7 Νοεμβρίου, 2013

«Θε μου τι λέπομεν στις μέρες μας» (στρατηγός Μακρυγιάννης)

Το ίδιο αναφωνούμε κι εμείς στις μέρες μας. Θεέ μου τι βλέπουμε!!

«Να δούμε ακόμα πού θα φτάσουμε! Δεν αφήσαμε βρωμιά, δεν αφήσαμε σιχαμένη πράξη, που να μην κάνουμε, δεν αφήσαμε πονηρό διαλογισμό που να μην τον πούμε ή να μην τον γράψουμε με την μεγαλύτερη αδιαντροπιά. Ξεχαλινωθήκαμε πια ολότελα. Ποτέ ο άνθρωπος δεν είχε φτάσει ούτε στην μισή αναισθησία και σιχαμένη παραμόρφωση, απ' όσο έφτασε σήμερα...». (Φ. Κόντογλου, «[Μυστικά Άνθη](#)», εκδ. «Αστήρ», σελ. 31). Δεν προλαβαίνουμε στον δύσμοιρο τούτο τόπο να μετρούμε τις «σιχαμένες πράξεις». Οσμή θανάτου, σάβανα απλώθηκαν πάνω από τα πάλαι ποτέ ρόδινα ακρογιάλια της πατρίδας μας και μας καταπλακώνουν.

Χαλάσαμε πολύ και πολλοί.

Και το κακό είναι ότι αδυνατούμε να ερμηνεύσουμε τα γεγονότα. Μας προσπερνούν, μας υπερκεράζουν. Μας λείπουν και τα φωτεινά πνεύματα, οι αληθινά σοφοί και προκομμένοι άνθρωποι, οι "μεταξένιοι" που μας έδειχναν την οδόν της αληθείας. Και οι λίγοι που υπάρχουν πνίγονται από τις τσιρίδες των καντιποτένιων...

Έγινε

το κακό της κτηνώδους δολοφονίας των δύο νέων ανθρώπων και οι σάπιοι γνωμηγήτορες των τηλεαναθυμιάσεων ξερνούν τα δηλητήριά τους. Τετριμμένες ανοησίες και παλιανθρωπιές. Διαβάζεις και νιώθεις απόγνωση. Το παρακάτω γεγονός

είναι πραγματικό. Όταν κάποτε οι αδηφάγες κάμερες της τηλεόρασης στράφηκαν στο πρόσωπο ενός νεαρού εγκληματία, που έβγαине σιδηροδέσμιος από ανακριτικά

γραφεία, κάποιος αιματολόγος δημοσιογράφος τον ρώτησε:

«Εσύ
έκανες το έγκλημα;»

«Όχι,
εσείς», αποκρίθηκε ο νεαρός.

Η απάντηση συνοψίζει το πρόβλημα και έχει πολλούς αποδέκτες. Αυτό το αδυσώπητο "εσείς" στρέφεται πρωτίστως στην πανίσχυρη τηλεοπτική εξουσία. Υπολογίστηκε ότι κατά μέσο όρο ένα παιδί, μέχρι να τελειώσει το Λύκειο έχει αφιερώσει στην «λατρεία» της μικρής οθόνης 18.000 ώρες, που σημαίνει 750 μέρες ή, χονδρικά, 2,5 χρόνια τηλεοπτικής αιχμαλωσίας. Ακόμη στην Αμερική σύμφωνα με έρευνες-και είναι γνωστό το ρητό "αν θέλεις να δεις την Ελλάδα του μέλλοντος επισκέψου την σημερινή Αμερική"- ένα παιδί «μετέχει», παρακολουθεί, ετησίως περίπου 3.000 και πάνω φόνους στην τηλεόραση ή, χειρότερα, μέσω των ηλεκτρονικών παιχνιδιών, «διαπράττει» το ίδιο, εκατοντάδες φόνους. Θα αντιτείνει κάποιος: Μα ένα αθώο παιχνίδι είναι; Απαντώ, γυρίζοντας κατ' αρχάς στην εποχή που γεννήθηκε το σημερινό «θηρίο».

Είναι γνωστό πως, όταν άνοιξαν οι πρώτοι κινηματογράφοι για το κοινό, από τις πρώτες σκηνές που προβλήθηκαν, ήταν η διαδρομή μιας αμαξοστοιχίας. Η λήψη της σκηνής έγινε από κάμερα που βρισκόταν πάνω στις γραμμές του τρένου και μπροστά από την αμαξοστοιχία, που εκινείτο προς την κάμερα. Η αντίδραση του κόσμου ήταν η αναμενόμενη: προσπάθησε να γλιτώσει από το τρένο τρέχοντας πανικόβλητος από την αίθουσα προς τις εξόδους. Από τότε πέρασαν 90 χρόνια περίπου. Σε αυτό το διάστημα ο άνθρωπος έμαθε σιγά σιγά να αποστασιοποιείται από το οπτικό θέαμα. Και φυσικά δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς, γιατί διαφορετικά η παρακολούθηση μιας ταινίας θα αποτελούσε μία πολύ ψυχοφθόρα διαδικασία.

Τί

σημαίνει όμως για τον ανθρώπινο ψυχισμό αυτή η αποστασιοποίηση; Θεάματα όλων των ειδών παρελαύνουν μπροστά μας. Βλέπουμε να διαπράττονται καταφανείς αδικίες, εγκλήματα ειδεχθή, πράξεις που η ηθική και η συνείδηση αποστρέφεται. Κι αυτό όχι μόνο σε ταινίες φανταστικές, αλλά ακόμη χειρότερα στα δελτία ειδήσεων, σε ντοκιμαντέρ και αλλού, όπου οι σκηνές φρίκης είναι πραγματικές: παιδιά που λιμοκτονούν, ετοιμοθάνατοι με την αγωνία του θανάτου ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους... Πολλές φορές μάλιστα το θεώμενο πρόσωπο επιχειρεί μάταια να

επικοινωνήσει με τον ανώνυμο θεατή: ακούγονται κραυγές που ζητούν βοήθεια, απλώνονται παρακλητικά χέρια, μάτια εκφραστικά επιχειρούν να εντοπίσουν κάποιο σωτήρα στο απύθμενο βάθος του κινηματογραφικού φακού...

Αυτά

όλα δεν μπορούν να αφήσουν ανεπηρέαστη μια ηθική συνείδηση. Τι εννοώ; Από το αποτρόπαιο θέαμα μέχρι την ηθική συνέγερση, το χρονικό διάστημα είναι στιγμιαίο. Και ο υγιής άνθρωπος αμέσως θα επιζητήσει να θεραπεύσει το κακό που βλέπει, για να ικανοποιήσει την ηθική του συνείδηση που έχει επαναστατήσει. Μπορούσε

να επέμβει σ' έναν ξυλοδαρμό αθώου, να ταΐσει ένα παιδί που πέθαινε της πείνας ή τουλάχιστον να προσπαθήσει να το περιθάλψει. Τώρα όμως όχι. Το παιδί που βλέπει είναι μακριά, σ' έναν άλλο κόσμο, και η προσφορά ή η βοήθειά του είναι μάταιη.

Μοιραία,

λοιπόν, το αποτέλεσμα είναι η σκλήρυνση του ανθρώπου μπροστά στην οθόνη, η αποκοίμιση των ηθικών του ανακλαστικών. Συγχρόνως υποχρεούται να πείσει τον εαυτό του ότι αυτά που βλέπει συμβαίνουν σε μίαν άλλη διάσταση, μια διάσταση που δεν συμπίπτει ή δεν επικοινωνεί με τη δική του. Αυτή η στάση όμως κατατείνει στην ενίσχυση μιας σύγχρονης τάσης, που γίνεται η μάστιγα της εποχής μας, της ανθρώπινης αδιαφορίας και του «ωχαδερφισμού». Μάλιστα κατά έναν έμμεσο

τρόπο τη «νομιμοποιεί». Γιατί κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει τον συνάνθρωπό του για απραξία μπροστά στην οθόνη. Τίποτα δεν μπορεί να γίνει και η απραξία είναι η λογική στάση. Άλλωστε και οι διαφημίσεις της τηλεόρασης αποθεώνουν αυτήν τη συμπεριφορά. Η παρακολούθηση του θεάματος συνυφάνεται με έναν αναπαυτικό

καναπέ και μian άνετη καθιστική στάση. Το υπονοούμενο είναι «σαφές»: το θέμα είναι πλαστό και ψυχαγωγικό και παρακολουθήστε το χωρίς άγχος. Έχουμε, δηλαδή, ψυχικό μιθριδατισμό, βαθμιαίο εθισμό στην δυστυχία των άλλων. Έτσι η παγερή αδιαφορία της εικονικής ζωής, μεταφέρεται και στην πραγματική.

Η φράση «εσείς το κάνατε το έγκλημα» δείχνει και το τωρινό σχολείο. Λέει ένας σπουδαίος ποιητικός λόγος: «Πάρε τις λέξεις μου, δωσ' μου το χέρι σου». Τα παιδιά δεν έχουν λέξεις, δεν μπορούν να εκφραστούν, γιατί δεν διδάσκονται την γλώσσα στα σχολεία. Και γλώσσα σημαίνει λογοτεχνία, ποίηση, πράγματα προγραμμαμένα από τα εν χρήσει σχολικά τάχα και βιβλία Γλώσσας. Μία από τις σοβαρότερες και σημαντικότερες συνέπειες αυτού του γλωσσικού υποσιτισμού είναι ότι προτρέπονται, καταφεύγουν οι νέοι σε πράξεις βίας, που θα μπορούσαν να αποφευχθούν με τον λόγο. Πολλά παιδιά φτάνουν στην εξαλλοσύνη και την απελπισία, γιατί δεν μπορούν να συν-εννοηθούν. (Ο Κολοκοτρώνης που καταλάβαινε από αυτά έλεγε για τα παλληκάρια του. "Πρώτα τους το ερμήνεψα μιλητά, έπειτα το 'κανα τραγούδι και τους το τραγούδησα" το ποίημα είναι ευμνημόνευτο, τα πολλά τα λόγια είναι φτώχεια). Να πω κάτι και από την εμπειρία μου στην τάξη.

Δίδαξα

πριν από δύο μήνες στους μαθητές μου -Στ' Δημοτικού- τον γνωστό, διδακτικότατο μύθο του Αισώπου, «παις κλέπτης και μήτηρ». Ρώτησα τις προάλλες τα παιδιά. Θυμόταν τα πάντα, σχεδόν όλο το κείμενο. (Βεβαίως το διδάσκω και στην αρχαία ελληνική). Όταν δεν διδάσκεις, τις τιμαλφείς αξίες, στην αρτιμελή γλώσσα του Γένους μας, τότε οι καρδιές σκληραίνουν και, κάποιες φορές, τα χέρια οπλίζονται.

Έλεγε

ο Ζ. Λορεντζάτος τα παρακάτω σπουδαία γι' αυτήν μας την σχιζοφρένεια στο βιβλίο του, μελέτη «Για τον Σολωμό».

«Οι

δικοί μας χύνουν το αίμα τους αποκάτου από το Σταυρό για να μας κάνουν ελεύθερους», τόνιζε ο σολωμικός Διάλογος. Στο κάτω κάτω δεν ελευθέρωσαν οι

λόγιοι, οι φωτισμένοι ή αφώτιστοι, τους σκλαβωμένους. Οι σκλαβωμένοι ελευθέρωσαν κάποτε και τους λόγιους. Χρειαζόταν «γι' ανταμοιβή»-πάντα στη διάλεχτο του Σολωμού-«οι δικοί μας» (δηλαδή ο λαός) να κινδυνεύουν σήμερα να χάσουν και την πίστη τους και τη λαλιά τους; Αν είναι να προκόψουμε σα λαός, δεν θα μπορέσουμε να το κατορθώσουμε μακριά από την πίστη μας και τη γλώσσα μας. Μονάχα μέσα από αυτά τα δύο μπορεί να φυτρώσει κάτι αληθινό. Μονάχα μέσα από αυτά τα δύο σωθήκαμε ως σήμερα και μονάχα μέσα από αυτά τα δύο θα σωθούμε αύριο. Δε σωθήκαμε από τους λόγιους. Όσο τα ψευτίζουμε τα δύο αυτά, τόσο απομακρύνουμε τη μέρα του λυτρωμού. Όποιος παραβαίνει το νόμο της φυσικής συνέχειας ακρωτηριάζεται...

Γιατί
επιτέλους ποιοί είμαστε εμείς; Και πού πηγαίνει στις περιπτώσεις αυτές η περίφημη αυτογνωσία μας; Υπάρχουμε; Και τη δική μας γλώσσα; Και τη δική μας πίστη; Εμάς του σημερινού ελληνικού λαού; Τι την κάνουμε;»

Υπάρχουν,
όπως προανέφερα, πολλοί αποδέκτες του νεαρού εγκληματία, η οικογένεια, η πνευματική και εκκλησιαστική ηγεσία, (όπως έγγραφα παλαιότερα κάποιοι επίσκοποι που επιμένουν στις «ιερές μурμουρές») και πολλοί άλλοι.

Αφησα
για το τέλος τους προσκυνημένους, τις ανθυπομετριότητες της νυν πολιτικής. Γι' αυτούς δανείζομαι τα λόγια του Σεφέρη από το πολιτικό του ημερολόγιο.

«Η
βλακεία, η εγωπάθεια, η μωρία και η γενική αναπηρία της ηγετικής τάξης στη σημερινή Ελλάδα σε φέρνει στην ανάγκη να ξεράσεις. [...] Είμαι βέβαιος πώς τούτοι οι ελεεινοί δεν αντιπροσωπεύουν την ζωντανή Ελλάδα, δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε»...

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)